

חוט של חסד

בע"ה • הגליון לכל בית יהודי • בנשיאות הרה"צ שלום ארוש שליט"א • חג חנוכה תשס"ט • גליון 101

נתום לרפואת הילד ליאור
נחמן בן שולמית בתושי"י

אור חנוכה

בלמדו את התורה ובקיימו את המצוות – להודאה!

לכן גם את התורה עצמה צריכים לומר בניגון, והיא עצמה נקראת שירה, כמו שכתוב: כתוב לך את השירה הזאת על ספר... ולכן צריכים לנגן ולשיר גם את הלימוד, וכל אחד צריך למצוא את הניגון שלו בלימוד, בברכות, בתהלים, בליקוטי תפלות וכו'.

ועיקר הלימוד שמביא את האדם לידי הודאה הוא לימוד האמונה, כי רבינו כותב בתורה הנזכרת (ב' חלק ב'), ששעשוע עולם הבא הוא הודאה ולימוד הלכה, והנה לימוד ההלכה הוא בשני פנים – האחד, לימוד ההלכה בפשיטות, שידע האדם את ההלכות ואת הדרך שילך בה ולא יכשל בעברות, וזה נקרא שמוסיף ידיעה בידיעת האלוקות ויודע את ה' יותר ויותר, לכן אמר רבינו שחייב כל אדם ללמוד בכל יום הלכות, ואמר שיום שאדם לא לומד בו הלכות, אותו היום אין לו תיקון, וכן מבטיח לנו אליהו הנביא זכור לטוב, שכל מי שלומד הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא.

והפנים השניות, הם לימוד ההלכות של האמונה, שזה נקרא שיועד ללכת בחיים ובדרך התשובה, שזה נעשה בעיקר על ידי שימוש הצדיק שמלמד אותו ומדריך אותו בכל מהלכי החיים, שכאן הוא צריך להתחזק, כאן להתעורר, כאן להתחיל מחדש, כאן צריך לדעת כיצד לא לפול, ולהוסיף בתפלה וכו' וכו', שזה עיקר הלימוד של האמונה שמקבלים מהצדיק.

ובאמת, כל ספר "בגן האמונה" שכתבנו בחסדי ה', כל כולו ללמד את האדם את דרך האמונה ודעת ה', שעל ידי זה יוכל להגיע לתכלית ולמלאות את חייו בהודאה, בשירה ובניגון. תודה רבה לך ה' יתברך על כל הטובות שגמלתנו עד הנה, ויהי רצון שנזכה לשיר ולנגן כל היום כולו ולקיים את תכליתנו בעולם ונזכה לגאולה השלמה במהרה אמן.

בברכת חג שמח
הרב שלום ארוש

בהגיעו לתפלת שמונה עשרה היה רבי נתן שקוע בדבקות כזו, עד שתלמידיו היו מוכרחים להורידו על כפיהם מן העגלה ולהעמידו מול קיר של פונדק מזדמן שיתפלל את תפלת השמונה עשרה.

כשהמשיכו בדרכם שאל רבי שמעון את רבו, מה היה לו? מדוע בתחילה היה שקוע בכזו מרה שחורה, וכיצד התחזק לפתע בכזו שמחה והתלהבות? אמר לו רבי נתן: בתחילת התפלה התגברה עלי מרה שחורה ועצבות נוראה, אחר כך נזכרתי במה שרבינו אמר, שצריך כל אדם להחיות עצמו בניגון של שמחה ובפרט בזמן התפלה, וכך התחלתי לנגן איזה ניגון של שמחה עד שהשמחה גברה וגברה והתפללתי את כל התפלה כולה בשמחה עצומה עד מאוד.

כי זהו הפלא הגדול ביותר בעולם באמת, שהתפלה, שכל כולה שירות ותשבחות של דוד המלך ע"ה שהיה כולו הודאה וזמרה, היא נאמרת בדרך כלל במרוצה ובקריאה חד גונית, והאדם לא שם לב לכך שהוא פשוט סותר את עצמו: הוא קורא לכל העולם לזמר לה' ולשיר לו, כמו שכתוב: הודו לה'! קראו בשמו! הודיעו בעמים עלילותיו! שירו לו! זמרו לו! שיחו בכל נפלאותיו! והוא בעצמו אינו שר לה'!

או שאומר: ברוך שאמר והיה העולם! והוא אינו שם לב מה הוא אומר, שצריך לברך את ה' – כמה טוב שבראת את העולם, תודה רבה לך ה' שבראת את העולם, ברוך שאמר והיה העולם! איזה עולם יפה בראת, איזה עולם נפלא, תודה רבה...

ודע, שאילו היו בני אדם עוסקים בהודאה ובשירה, היו מתבטלות כל הצרות והגלויות והיתה באה הגאולה. כי כל הצרות והמחלות וכד', כולם אך ורק מחוסר בשמחה, הודאה ושירה, שעל זה ישנו הקטרוג הגדול ביותר כאמור לעיל. בודאי אין מי שחולק על העובדה, שעל מנת שהאדם יגיע להודאה בשלמות, עליו ללמוד תורה בהתמדה, ולעשות מצוות וכו', אולם אל לו לשכוח למה הוא שואף להגיע

חד מפלאי עולם הגדולים ביותר שישנם, הוא ההסתרה העמוקה שיש על כל השירה וההודאה.

שהרי ההודאה לה' היא התכלית של בריאת האדם, וכל התורה שלומד לשמור ולעשות, כל תכליתה להביא את האדם להודאה, כמובא בדברי רבינו בתורה ב' בליקוטי מוהר"ן ח"ב, שעיקר שעשוע עולם הבא הוא ההודאה, וכמובא בגמרא, שלעתיד לבוא כל הקרבנות בטלים מלבד קרבן תודה, וכתוב עוד: זובח תודה הוא יכבדני, שעיקר כבודו של הבורא הוא ההודאה שמודים ומשבחים ושרים לפניו.

והבט וראה קורא יקר, שכל מה שתקנו לנו חכמינו ז"ל את ברכות השחר, ברכות הנהנין, פסוקי דזמרה, התפלות וכו' וכו', הכל על מנת לחנך אותנו ולהזכיר לנו בחשכת העולם הגשמי, שזו כל תכליתנו – להודות לה', להלל ולזמר ולשבח.

אדם צריך לשיר לה'! לזמר! לנגן ניגונים! להנות מכל מלה בתפלה, לנגן את הברכות, את ההללויות, בניגון שמעורר אותו, שמשמח אותו, וגם את תפלת השמונה עשרה צריך שינגן ועל ידי זה הוא מלביש את השכינה במלבוש נפלא וממתיק את כל הדינים.

ומסופר על רבי נתן, שבנסיעותיו היה נוסע בעגלה סגורה והיה עובד תוך כדי הנסיעה את עבודתו בתורה ותפלה. פעם אחת, נסע עמו תלמידו רבי שמעון, והיה זה בזמן תפלת שחרית ורבי נתן החל את התפלה, ושמע התלמיד שרבו מתפלל בכבדות, בעצבות ממש, וכך זה נמשך עד שלפתע החל רבי נתן לזמר איזה ניגון של שמחה לאט לאט, ואחר כך התגבר בשמחה יותר, ואחר כך בשמחה גדולה עוד יותר ויותר, עד שהחל להתפלל את תפלתו בהתלהבות, בשמחה עצומה, בדבקות נפלאה, בנועם נפלא, עד שהכפריים הגויים שהעגלה עברה דרך כפרם עמדו מעבודתם והחלו לרוץ ולרדוף אחר העגלה בהשתוקקות לשמוע עוד את הזמרה הנפלאה שבקעה מתוך העגלה.

דמי החטא
סוה הלכות עמ"ס

פרפראות לחטא
פניני החטא עמ"ס 2

חמפה לשון חמירה
חנך לנער עמ"ס 2

בגליון
השבוע

רב מכר

"בשדי יער" המדריך לתפילה והתבודדות.

להזמנות: 052-2240696 WWW.BRESLEV.CO.IL

עיקר הגבורה הוא הענווה
"מִסֶּדֶת גְּבוּרִים בֵּיד חֲלָשִׁים"

אנו אומרים ב"ועל הניסים" מסרת גיבורים ביד חלשים", ולכאורה צריך להבין הלא חשמונאי ובניו היו גבורים גדולים כנזכר בספר יוסיפון? אלא הכוונה דהיו כל כך צדיקים דלא תלו נצחונם מחמת גבורתם רק מאת ה' היתה זאת. וזהו מאמרם חלשים, שהיו חלשים בדעתם שידעו שמחמתם לא ינצחו רק מחמת עזר ה'. והנה בכל הגאולות לא היה פעולת ישראל רק הקדוש ברוך הוא בעצמו נצח והכניע הקליפות בלי פעולת ישראל, אמנם בגאולת חשמונאי ובניו היה פעולה מישראל דעשו מלחמה ובדבר שאדם עושה פעולה הוא נסיון גדול להאמין שלא פועל ידו גרם רק מאתו ברוך הוא עוזר האמיתי ולזה צריכין הסתכלות בבורא ברוך הוא שמחמת הסתכלותם באדון כל רואה שהכל הוא מאתו שעל ידי כן זכה להנס ההוא ומדליקין נרות חנוכה דנר הוא אור רמז הסתכלות שמחמת הסתכלותם בבורא ידעו כי ה' הוא נצח קרבי. (קדושת לוי)

מסגולות חג החנוכה!

ע"י מצוות נר חנוכה, מכיר כבוד השי"ת ונתעלה ונתגדל כבודו בעולם.
ע"י מצוות נר חנוכה, מעוררין הרחוקים לשוב לשי"ת וזוכין ליראה.
ע"י מצוות נר חנוכה, זוכין לשלום בית ולתפילה.
ע"י מצוות נר חנוכה, נתבטל המחלוקות ולשון הרע ונמשך שלום הכללי בכל העולמות.
ע"י מצוות נר חנוכה, ממשיכין על עצמו הדעת הקדוש שהיא בחי' שמן הטוב.
ע"י ההודאה בחנוכה, זוכה שיאיר האמת, דהיינו להתפלל באמת וללמוד תורה באמת.
ע"י ההודאה בחנוכה, זוכין לעשות שידוכין אמיתיים. (ליקוטי עצות)
ע"י הסתכלות על נרות החנוכה יכולין לזכות לתקן חטא פגם הברית וכן יכולים לזכות לתקן חטאת נעורים וכן נר חנוכה הוא שמירה וסגולה שלא לבא לידי זה: (מעין הברכה)

אשרי הזוכה לחנוכה כזה, להמשיך בו תיקונים נוראים האלו.

"הדודאים נתנו ריח זה ראובן שהציל את יוסף, ועל פתחינו כל מגדים, זה נר חנוכה". (מדרש פליאה)
רבים מתקשים במאמר הפלאי הזה מה ענין חנוכה להצלת יוסף ע"י ראובן?
ונראה לבאר בס"ד כי מה שהשתדל ראובן להציל את יוסף בדרך נס, הוא מפאת שרצה כי יתפרסם בין אחיו כי השי"ת עמו, ולא יחשבו עליו רעה, כי יפחדו מפחד ה' פן ימצאם כרעתם.
ובזה הראה ראובן לדורות, כי גם הניסים והנפלאות שעשה הקב"ה עם ישראל, הוא כדי שיתפרסמו בין העמים, כי ה' עמם, ולא יחשבו על ישראל מחשבות רעות, כי יפחדו מפחד ה' פן ימצאם כרעתם.
וזה כוונת המדרש: "הדודאים נתנו ריח" זה ראובן שהציל את יוסף, שפרסם את צדקת יוסף לאחיו, ע"י שהראה להם שניצל בדרך ניסי, למען יפחדו מפחד ה' פן ימצאם כרעתם.
"ועל פתחינו כל מגדים, זה נר חנוכה". שמדליקין ג"כ כדי לפרסם הנס ברבים, מה שעשה הקב"ה עם ישראל, למען יפחדו שונאיו מפחד ה', ויראו כי ענינו פקוחות עלינו. (אוצר החיים)

חגור לגור | הרב יצחק. א. מחנך בת"ת "שלום בניין"

חנוכה לשון חינוך

פך השמן הטהור

כידוע מלחמת היוונים ביהודים בחנוכה הייתה "מלחמת דת" וכפי שאנו מוסיפים בימי החנוכה בתפילת ההודיה "על הניסים" - "לשכחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך". כל רצונם של היוונים היה להעבירו על דת ה' ולעשותנו עם ככל העמים. באותה התפילה אנו מזכירים את סגולותיהם של החשמונאים-המכבים שחרפו נפשם במלחמת מצווה וה' הפיל בידם בניסים עצומים את היוונים. בתפילה זו מפורטים מעלותיהם של החשמונאים, "רבים ביד מעטים" "טמאים ביד טהורים" "זדים ביד עוסקי תורתך".
אנשי כנסת הגדולה, שחיברו את התפילה מנו אחת לאחת את הכוחות האמיתיים, אשר רק באמצעותם בא הניצחון הגדול על האימפריה היוונית. "מעטים" כוחם חזק מן ה"רבים" רק כאשר אלו "טהורים" ואלו "טמאים", רק כאשר הטהורים אינם כורעים ברך כמו המתיוונים לפני הטמאים הרבים, היוונים. רק כאשר האמונה הטהורה עומדת וניצבת בגאון- אזי היא מנצחת.

העגלה המלאה קודמת

מנס חנוכה יצאה הוראה לדורות, כי עוצמה וניצחון אינם נמדדים "בכוח הזרוע" הניצחון אינו נחלה בלעדית של צבא מחומש, כוח התרעה או עליונות צבאית. הניצחון מונח בצד "הטהורים" "וביד עוסקי תורתך". בספר תהילים מלמדנו דוד המלך המצביא הגדול "שקר הסוס לתשועה וברוב חילו לא ימלט" "לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוחי אמר ה'" "שכן הכוח המנצח נעוץ דווקא ברוח, בסגולות הנפשיות החבויות "מנשרים קלו מאריות גברו"
כאשר נערכת מלחמה בין כוחות הטומאה לטהרה אפילו שאלו מעטים וחלשים ואלו רבים וחזקים. כוחות הטהרה מנצחים שכן רק הם מחזיקים בגבורה רוחנית- בכוח שיש בו ערך עליון אמיתי, בעגלה המלאה.

כאשר הגיע ראש הממשלה דוד בן גוריון לבני ברק לפגישה עם מרן החזון איש זיע"א בכדי לשוחח על הפרשיות העומדות על הפרק ובפרט לשכנעו בפרשת "גיוס בחורי ישיבות", בסיום הפגישה חזר בן גוריון לביתו ודעתו השתנתה. הפלא היותר גדול הוא, שלאחר מספר ימים הוביל בן גוריון בעצמו בכנסת את החוק "לדחיית גיוס בחורי ישיבות".
במהלך השיחה, החזון איש שאל את בן גוריון: תאמר לי "שתי עגלות אחת מלאה בסחורה ואחת ריקה, נפגשות משני צידי גשר צר, מי צריכה לוותר ולתת לשנייה לעבור?"
בן גוריון ענה: "בוודאי העגלה הריקה צריכה לזוז ולתת לעגלה המלאה לעבור"
השיב לו החזון איש: "אנחנו העגלה המלאה".
חנוכה הוא חג של חינוך- התפקיד שלנו ב- "ה" הידיעה, הוא להחדיר בילדים שהם- דור ההמשך שלנו את האמת. את סוד הנצחיות של העם היהודי. עלינו להחדיר בהם את הגאווה הלאומית האמיתית- שהיא תורת הנצח, תורת חיים. עלינו ללמדם שאין לנו ממה להתבייש שהרי רק אצלנו- העגלה מלאה.
מוסיף והולך- כל עבודה מצמיחה בגמרא מצאנו מחלוקת בין בית שמאי לבית הלל בסדר הדלקת נרות חנוכה, האם מתחילים בנר אחד ומסיימים בשמונה נרות או מתחילים בשמונה נרות ומסיימים בנר אחד. ההלכה נפסקה כדברי בית הלל שמדליקים ביום הראשון נר אחד וכל יום מוסיף והולך עד שמדליק ביום השמיני שמונה נרות.
חנוכה הוא חג שמסמל- תנועה, חג של התקדמות, בכל יום מוסיף והולך.

פעמים ואנו ההורים אע"פ שמשקיעים בחינוך הילדים איננו רואים תוצאות בשטח והרבה פעמים מתייאשים מהילד, משלימים עם המצב ומפסיקים את ההשקעה שהתחלנו בה. לדוגמא, שאלה: יש לילד שלי בעיה לקום בבוקר בכוחות עצמו וכל בוקר "ההשכמה" היא מלחמה שיש בה מפסיד אחד והוא אני (האמא). לילד באמת לא אכפת לאחר לבית הספר, אני היא זו

שצריכה להעירו בבוקר, לארגן לו את האוכל והתיק, למצוא תירוץ על האיחור ולכתוב למורה, אני נשארת מותשת אחרי שאחרון הילדים יצא מהבית וכו' מה לא ניסיתי, עשיתי עם הילד מבצעים, פרסים, הסברים, עונשים ומה לא ועדיין אני רואה שהילד אינו קם בזמן- לכן התייאשתי ואני נותנת לו להתמודד לבד עם הבעיה שלו, האם זה טוב או לא?
תשובה: אדם אחד נקרא לו משה, קנה במשתלה זרע של עץ תפוחים. משה שתל את הזרע, השקה, עדר ועשה את כל ההוראות שהיו כתובות בדף המצורף. כל יום הוא ישב שעות ליד העציץ וחיכה, וחיכה- וחיכה- אך כל עץ לא נראה. לאחר 3 חודשים של עבודה מאומצת וציפיות שווא הוא חזר בכעס למשתלה בכדי להחזיר את העציץ עם הזרע העקשן שמסרב להיות עץ תפוחים. משה מאוד מתוסכל ובצדק, הרי עברו כבר 3 חודשים.
העובד במשתלה הסביר למשה: שבאמת הזרע לא סורר כפי שחשב. הזרע בתחילה הרקוב והתחיל לנבט, להוציא שורשים קטנים ואפילו קצת לצמוח- אלא שזה היה בתוך האדמה והוא לא ראה את ההתקדמות של גדילת העץ. יש עץ שצומח תוך חודש ויש עץ שלוקח לו חצי שנה לצמוח, אבל שניהם צומחים כל אחד בקצב שלו. לכן אם תחכה עוד קצת ותמשיך להשקיע בעץ לפתע תראה את העץ גודל ופורח. ואפילו אם תעקוב כל יום לא תראה לו שום התקדמות אך לאחר שנה פתאום תראה עץ יפה.
כי האמת היא שהעץ גדל כל יום קצת אפילו שלא שמנו לב. והגובה שלו עכשיו (לאחר שנה) מעיד על גדילתו האיתית יום יום.
אותו הדבר בחינוך ילדים, אין עבודה חינוכית שלא מצמיחה, שלא עושה פירות, הבעיה היא שאנחנו רוצים לראות את התוצאות מיד ומעל לפני השטח.
גם הילד בשאלה התקדם הרבה בעניין הקימה וצריך פשוט לתת לו עוד קצת זמן ולהמשיך להתפלל עליו. ולכן עלינו להיות בבחינת מוסיף והולך, אל לנו להתייאש. נתפלל ונשקיע ונעודד הרבה ובסוף בע"ה גם נראה את התוצאות!

מהלכות חג החנוכה

מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד, וצריך האדם להיזהר בה מאד כדי להודיע הנס ולהוסיף בשבח האל והודיה לו על הנסים שעשה לנו, והזהיר בנר חנוכה יזכה שיאיר בו אור התורה.

מי שלא הדליק לילה אחד אין לו תשלומים בלילה שלאחריו, ולמחרת ידליק כרגיל כמספר הנרות שמדליקים כולם.

מי שלא הדליק נרות חנוכה מאיזו סיבה שהיא, ואינו עתיד להדליק באותו הלילה, וגם אין מדליקים עליו בביתו, כשרואה נר חנוכה מברך שעשה נסים, ובלילה הראשון מברך גם שהחינו.

מי שאין לו שמן זית אלא נרות שעוה בלבד והגיע הזמן המובחר להדלקה שהוא בצאת הכוכבים, אם יודע שיביאו לו שמן זית עד חצי שעה מצאת הכוכבים ימתין וידליק אחר כך בשמן זית, אבל אם יודע שיביאו לו שמן זית אחר חצי שעה מצאת הכוכבים ידליק מיד בצאת הכוכבים בנרות שעוה.

כל אחד ואחד מישראל חייב בהדלקת נרות חנוכה, ואף נשים בכלל זה הואיל וגם הם היו באותו הנס. ואף יכולות להוציא את בעליהן ובני ביתן ידי חובת ההדלקה, ומכל מקום אם הבעל נמצא בביתו בשעת ההדלקה עדיף שידליק הוא ולא אשתו.

אבל בתוך שבעת ימי אבילות חייב בהדלקת נרות חנוכה, ורשאי לברך ברכת שהחינו בלילה הראשון. ומכל מקום לא ידליק בלילה הראשון נרות חנוכה שבבית הכנסת.

גר צדק חייב בהדלקת נרות חנוכה בברכה, ואף יאמר בברכת שעשה נסים, "שעשה נסים לאבותינו", שמכיון שנתגיר הרי הוא מבניו ותלמידיו של אברהם אבינו, והניסים שנעשו לישראל כאילו נעשו לו.

אף על פי שמי שהדליק עליו בביתו יצא ידי חובה וכאמור, מכל מקום אם אשתו מדליקה עליו בלילה הראשון, כשידליק בלילה השני יברך שהחינו.

מי שגר בארץ ישראל ונסע לאומן בימי החנוכה, יוצא ידי חובתו בהדלקת בני ביתו, ואפילו שהוא נמצא במקום שרק בעוד כמה שעות יגיע זמן ההדלקה, והוא הדין גם במי שהדליק עליו במוצאי שבת שבארץ ישראל, אף על פי שבמקום שהוא נמצא עדיין שבת קודש. ומכל מקום כשתצא השבת ילך לראות נר שהדליק ישראל אחר או שידליק הוא עצמו נרות ללא ברכה.

אף על פי שנתבאר שלדעת הספרדים בחורי ישיבה אינם צריכים להדליק בפני עצמם אפילו אם יש להם חדרים בפני עצמם, וכן אינם צריכים להשתתף בפרוטות מכל מקום כל זה אינו אלא כשהם סמוכים על שלחן הוריהם, דהיינו שבשאר ימות השנה, כשאינם לומדים בישיבה הרי הם חוזרים לבית הוריהם, ולכן יוצאים ידי חובה כשמדליקים עליהם בתוך ביתם, אבל אם הם אינם סמוכים על שלחן הוריהם, צריכים להדליק נרות חנוכה בישיבה בלא ברכה, ויכולים להשתתף השמן בהוצאות עם הישיבה וכל זה דוקא אם הוריו מדליקים נרות חנוכה אבל בעלי תשובה שהוריהם אינם מדליקים נרות, ודאי שצריכים הדליק בברכה.

שיר גדול ובעל נכסים רבים היה ר' אליהו, ובכל עסקיו ראה ברכה והצלחה. אך דבר אחד יחיד העיב על עושרו ואושרו. ובכן, לר' אליהו ורעייתו לא היו ילדים. כבר שנים רבות שהם מצפים וממתנינים לישועת ה', אך ככל הנראה עדין הזמן לא הגיע.

עברו שנים, ובימים אלו החל מתפרסם שמעו של הצדיק ר' מנחם נחום משטעפנישט (אביו של ר' אברהם מתתיהו משטעפנישט). מששמע שמעו החל ר' אליהו אף הוא מדבק בעפר רגליו. לאחר תקופה קצרה החליטו בני הזוג לאזור עוז ואומץ ולבקש ברכה שתהא גם הבטחה לבן זכר.

ניגשו בני הזוג אל הרבי ובקשו את ברכתו, אך הוא ענה לעומתם בשפה רפה כלאחר יד: "ה' יעזור לכם" סתם ולא פרש. ר' אליהו ואשתו קפצו על מילותיו של הרבי כעל קרש הצלה וציפו לראות בהתגשמותה.

אך לצערם הרב חלפה שנה תמימה והישועה טרם באה. עתה, הבינו בני הזוג כי ברכתו הדלה של הרבי לא היה בה כדי להבטיחם בישועה. משראו כך, גמרו אומר ליסע שוב אל הרבי ולבקש ברכתו של הרבי. אך גם הפעם כאשרקד קבלו את ברכת: "ה' יעזור" בלבד.

"גם השנה כנראה שאין אנו ראויים לישועה". נענה ר' אליהו לאשתו משחזר לביתו. "הן ברכתו של הרבי לא השתנתה כלל משל השנה שעברה". אמר בצער ובכאב. אך מיד הצדיק עליהם את הדין ואמר כי ודאי צריכים הם לפשפש במעשיהם ולשוב בתשובה שלימה. במשך השנה הבאה עסקו בני הזוג בתשובה ותפילה ועבודת ה' תמה.

במלאת שנה נוספת נסעו שוב בני הזוג אל מעונו של הרבי לבקש ברכה. משכנסו ר' אליהו אל חדרו של הרבי הושיט לו פתקה שהייתה רווית דמעות ודם ולצידה הוסיף מעטפה ובה דמי פדיון בסך עתק.

"סעו לביתכם לשלום" פנה אליהם הרבי ועיניו אורו. "דעו שגזירה נגזרה עליכם שלא תזכו לפרי בטן, אך בכח התשובה תפילה וצדקה זכיתם לבטל את רוע הגזירה."

בלב שש ושמח חזרו בני הזוג אל ביתם, ובחסדי ה' לפקודת השנה זכו לחבוק בן זכר. לשמחתם של בני הזוג לא הייתה גבול הם הודו היללו ושבחו לבורא העולם על כל הטוב שגמלם.

חג החנוכה פרש את כנפיו על העולם בכלל ועל רומניה בפרט, ועימו הגיע השלג והכפור. אך מי כר'

אליהו ימנע לנסוע אל הרבי לכבוד חג החנוכה. זו גם תהיה הזדמנות להודות לרבי.

"ומה בדבר הכרת הטוב לרבי" שאלה הרעייה תוך כדי שאר ר' אליהו את מטלטליו והתכונן לנסיעה. "ודאי, הן זהו הדבר הראשון שברצוני לעשות." ענה ר' אליהו. "אך אין די בכך, עלינו לנסוע עם התינוק אל הרבי כדי שיאציל עליו מברכתו. וזו תהיה גם הכרת הטוב." "וכי אין תחשבי על מסע כזה בקור ובצינה הנוראים שבחוץ עם תינוק קטן שאך מלאו לו שלשה חודשים?!"

תמה הבעל. אך האישה עמדה על דעתה בכל תוקף. "אנו נשכור עגלה צב אטומה וסגורה, נעטוף את הילד בשכבות וניסע יחדיו אל הרבי". חרצה את דבריה. ר' אליהו שלא איש מריבות היה ולא רצה לצער את אשתו. נאות לקיים את דבריה. שכן עגלת צב אטומה וכשהם מצוידים בבגדים חמים ושמיות לרב, בצידה לדרך ובדמי, פנו ויצאו לדרכם אל העיר שטעפנישט...

עגלת הצב ובה בני המשפחה יצאו אל הדרך. בקושי עלה בידי העגלון להעלות את העגלה אל דרך המלך בין ערמות השלגים הכבדות. אך משעלתה החלו דוהרים הסוסים יפה יפה עד שנתייגעו. משכן, ביקש העגלון לעצור בנסיעה עמ"נ לחלץ העצמות ולאכול דבר מה להחיות נפשו ונפש בהמותיו. ניצלו גם ר' אליהו ורעייתו את ההפסקה לארוחה קלה. אך כיוון שהיו מצוידים בשמיות לרב נאלצו לנבור בתוך ערימת השמיות ולחפש אחר דברי המאכל. לשם כך הוצרכה האישה לצאת למס' רגעים מהעגלה שכשהתינוק העטוף בידה.

לאחר הפסקה קצרה המשיכו בני הזוג בנסיעה. צליל ערב נטו ועימם חטפו הנוסעים תנומה קלה, כשלפתע התעוררה האישה בבעתה: "אבדוק את התינוק" הרהרה לעצמה, "הן זה זמן רב שלא נשמעה יבבתו, ומה בדבר האוכל שצריך לאכול?!" תוך כדי מחשבות מיששה בין ערימת השמיות לחפש אחר העולל. פתחה שמיכה ועוד אחת, חיפשה בתחתית העגלה ובסביבתה ולפתע פרצה מגרונה זעקת אימים נוראה שהפרה את הדממה: "אליהו, הילד איננו! הילד איננו!" כמתוך חלום בלהות התעורר ר' אליהו והחל מסייע לאשתו בחיפוש אחר התינוק, משלא מצאוהו פנו בזעקה קורעת לב אל העגלון שיחזור לאחוריו לחפש את העולל אולי יש תקווה, אולי הוא נשאר חי.

העגלון אף הוא השתתף בצערם של בני הזוג, אך זמן למחשבות ודאגות יתר לא היה. כל רגע היה כריתי ביותר וכעת היה עליהם לנסות ולהציל.

הסב העגלון חזרה אל הדרך בה הגיעו עד כה ובני הזוג תרו בעיניהם זה מימין וזה משמאל אולי יראו איזו 'חבילה' מונחת על השלג. "אולי מת חלילה ממכת קור" יבבה חרישית, "ואולי חלילה ניתנה גופתו לחיה רעה" המשיכה לדמיון. "אל לך לפתוח פה לשטן, הבה נתפלל ונחשוב טוב, וה' הטוב יעשה עימנו אך טוב". הרגיעה בעלה תוך כדי שימת עין חדה לאורך כל הדרך חזרה.

הפעם צווחתו של העגלון הייתה זו שהפרה את הדממה המתוחה: "הנה רואה אני כי חבילה מוטלת על השלג, יתכן וזהו בנכם". משהתקרבו עוד קצת אל היעד הבחינו כי אכן זהו בנם אך משני צידיו עמדו שני זאבים מטילי אימה. משראה זאת ר' אליהו לא עמד באיפוקו וזעק: "אבוי לי, בני מחמד ליבי אשר

חיכיתי לו שנים רבות ניתן מאכל לזאבים אלו." "מה לך כי תבכה" הרגיעו העגלון. "וכי אינך רואה כי הזאבים כלל לא נוגעים בו לרעה, להיפך הוא הדבר, אם תתבונן היטב תבחין כי בהבל פיהם מפזרים חום מסביב לתינוק כדי שלא ימות בקור". ירד העגלון מן העגלה, ומיד ברגע זה נסו שני הזאבים ונעלמו. הרים העגלון את התינוק וראה זה נס ופלא התינוק חי בריא ושלם ומזג גופו חמים ונעים. הודו בני הזוג לה' הטוב על הנס הגדול שנעשה להם בליל חג החנוכה. "כמדומני" אמרה האישה לאחר שנרגעה מעט, "כי לא היו אלו זאבים, אלא מלאכים בדמות זאבים שבאו להגן על בנינו הקטן".

לאחר שהודו לבורא העולם לא נותר להם אלא לספר את הנס לרדם הנערץ. החל חוכך בדעתו ר' אליהו איך וכיצד יספר לרבי על שרשרת הניסים שקרוהו.

משכנסו בני הזוג אל הרבי, פתח לעומתם הרבי ואמר: "נו, איך היו הזאבים ששלחתי, המילא ותפקידם נאמנה??"

כשברכו בני הזוג על נרות החנוכה באותו לילה ובשאר לילות החנוכה והזכירו את ברכת "על הניסים", ברכו אותה בכוונה גדולה ויתירה על עוצמת הנס שנעשה גם להם "בזמן הזה".

חג בחנוכה היה להם חג הודאה כפול ומכופל על הנס הגדול... ❀

זהו כלל בחיים: ישנם דברים שהאדם חייב לעבר - ירצה או לא ירצה - ואין באפשרותו לברח מהם, וכל בחירתו היא רק כיצד יעבר את הנסיונות. אם יעבר אותם באמונה שהכל לטובה - אשריו ואשרי חלקו, ובאמת יראה איך הכל מתהפך לו לטובה. ואם, חס ושלום, הוא חי בלי האמונה שהכל לטובה, אזי הוא רק יהיה ממרמר ולא מרצה ושביר, ויתלונן ויאשים את עצמו ואת אחרים וכדומה, וכל חזיו יהיו מרים ומרורים וחסוכים, ומן הסתם הוא ימשיך על עצמו רעות נוספות, ויחמק לזלזול.

מדוד המלך ע"ה למדנו יסוד גדול וחשוב כיצד להתמודד עם קושי בחיים ומצד שני כיצד להודות ולהלל לבורא העולם. על דוד המלך כידוע עברו צרות קשות מבית ומחוץ, ובאחד מהצרות שעברו עליו זה היה כשבנו אבשלום רדף אחריו, ואז דוד המלך פתח במזמור ג "מזמור לדוד *בברכו* מפני אבשלום בנו", והגמרא בברכות שואלת שבמקרה הזה שבנו רודף אחריו היה צריך לומר דוד "קנינה" ולא מזמור, ומתרגמת הגמ' שדוד המלך ע"ה הסתכל במקרה הזה על הצד הטוב, ובמקרה הזה ראה הוא שבנו רודף אחריו ולא אחד מעבדיו ואם בנו רודף אחריו בודאי ירחם עליו כי סתם בן מרחם על אביו, ואז אמר הוא מזמור לדוד. מדוד המלך למדים אנו תמיד להסתכל על ההרחבה שבתוך הצרה ואז בקל יכול הוא להודות להשי"ת וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "בצר הרחבת לי".

לכבוד הרב שליט"א:
עומדים אנו לקראת ימי חג החנוכה, וידוע כפי שחז"ל למדנו שימים אלו ניתנו לנו ע"מ שנודה ונהלל בהם את הקב"ה על כל הטובות שגמל איתנו בימים ההם בזמן הזה.

שאלתי היא: אדם שצרות רבות תוכפות אותו מבית ומחוץ וכמעט מרגיש הוא שעדין לא חולץ מהגלות הפרטית שלו ועקב כך קשה עליו להודות, כיצד יוכל לקיים את מאמרו ז"ל: "כדי להודות ולהלל" וללכת עם תודה והודאה.

תשובה: כתבנו בספר בגן האמונה בהרחבה בעניין זה שאדם שעובר נסיון, צריך שיאחז במדת האמת ויבין, שמאחר ובעל כרחו הוא חייב לעבר נסיון זה, הברכה היחידה שיש לו היא להתחזק ולעבר את הנסיון באמונה שהכל לטובה, שפרשו להיות שמח בחלקו, ולחפש מהו המסר שה' מוסר לו. וגם אם הוא לא זוכה להבין את המסר, יקבל הכל באהבה וישמח בחלקו, כי בזה שהוא מקבל את הנסיון באהבה הוא עובד את ה', כמובא בשלחן ערוך (ארח חיים רכב, ג): "חייב אדם לברך על הרעה בדיעת שלמה ובנפש חפצה, כדרך שמברך בשמחה על הטובה, כי הרעה לעובדי ה' היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל מאהבה מה שגזר עליו ה', ומצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את ה', שהיא שמחה לו".

הזמנה
"חוט של חסד"
מזמינה אותך להצטרף
לנסיעה לקברו של
רבי נחמן מברסלב באומן.
בהילולת גדול תלמדו
רבי נתן מברסלב
02-5812210
חווייה רוחנית בלתי נשכחת

מוסדות
"חוט של חסד"
מפיצים את אור היהדות בעולם כולו
בדרכים רבות

- * הפצת ספרים בלמעלה ממיליון עותקים.
- * ישיבות ופוללים לבעלי תשובה.
- * תלמוד תורה גנים ובי"ס לבנות.
- * שיעורים כל ערב ע"י מרצים במרים בכל הארץ.
- * למעלה מ-2 מיליון דיסקים הופצו בארץ ובעולם
- * אתר אינטרנט עולמי ב-5 שפות עם למעלה מ-5 מיליון מבקרים בשנה

בא היה שותף עמנו, התקשר עכשיו
02-5812210

חוט של חסד
הוא לא עוד עלון
העלון שמכניס את האור לביתך
קורא לך לעזור
להכניס את האור ואת השמחה
לעוד אלפי בתי אב בישראל.
052-7680002
02-5812210
העלון מופץ בעשרות אלפי עותקים.
בעל עסק שים לב ניתן גם לקחת חסות